

TEMA 14. EL FRANQUISME: L'ETAPA DEL CREIXEMENT ECONÒMIC (1959-1975)

1. LIBERALITZACIÓ ECONÒMICA I PLANS DE DESENVOLUPAMENT ECONÒMIC

1.1. El Plan de estabilización

Cap al 1957 l'economia espanyola era a punt de col·lapsar-se:

- Exhauriment de les reserves del Banc d'Espanya
- Gran dèficit comercial
- Inflació elevada
- Fort desequilibri pressupostari. (*Més gastos que ingresos*)

L'ajuda demanada a organismes internacionals, com l'OCDE i el FMI, va comportar l'acceptació d'un conjunt de mesures correctores que implicaven la liquidació de la política dirigista i autàrctica i l'opció per una economia liure mercat.

La nova orientació econòmica va quedar recollida en el Plan e estabilización (1959), que comprenia tres grans eixos d'actuació:

- **Estabilització de l'economia**
- **Liberalització interior de l'economia**
- **Liberalització exterior de l'economia.** Eliminació dels obstacles per a l'entrada de mercaderies estrangeres i per a la inversió de capitals exteriors.

Aquesta nova política pretenia incorporar l'economia espanyola als mercats internacionals i estimular el creixement econòmic.

1.2. L'hora dels tecnòcrates

A partir del 1957 els governs nomenats per Franco van incorporar una nova generació de polítics, alguns vinculats a l'Opus Dei. Presentaven un perfil més tècnic que ideològic i estaven més preparats professionalment (advocats, economistes, etc). Per això, se'ls va anomenar *tecnòcrates*. Per als tecnòcrates, l'única manera de mantenir el règim franquista era fer algunes reformes administratives i, sobretot, impulsar una política de creixement econòmic. El **desarrollismo econòmic** havia de ser la principal garantia d'estabilitat social i de continuïtat política, sense haver de qüestionar els principis polítics sobre la dictadura.

1.3. Els plans de desenvolupament

Després de les mesures del Plan de estabilització es van elaborar uns **plans de desenvolupament econòmic i social**. Eren una planificació orientativa amb l'objectiu de:

- impulsar l'activitat del sector públic
- oferir provisions i ajudes als inversors privats.

Es van decretar tres plans de vigència quadriennal:

- 1964-1967
- 1968-1971
- 1972-1975

Aquests plans van obrir dues línies d'actuació: les **accions estructurals**, que pretenien resoldre algunes deficiències de la indústria, i els **pols de desenvolupament**, que havien de reduir els desequilibris regionals.

Els **resultats** de la planificació franquista **van ser molt limitats**, perquè en molts casos els recursos es van invertir ineficaçment. El resultat que més va funcionar va ser dotar el país d'infraestructures (electrificació, refineries de petroli, carreteres...) i de matèries bàsiques (carbó, alumini...)